

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Livia Iacob*
Tehnoredactor: *Cristina Lucia Șutiu*
Coperta: *Cristina Lucia Șutiu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOGREȘTEANU, FLORIN

Filmul viselor / Florin Logreșteanu. - Iași : Cartea
Românească Educațional, 2025
ISBN 978-606-057-401-9

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional,
2025

www.librariacartearomaneasca.ro/ecred.ro

Florin Logreșteanu

FILMUL VISELOR

roman

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Am recitit *Corabia fantomă*, celebra legendă nordică din care Wagner și-a inspirat opera, simbolizând căutarea credinței eterne în iubire și naufragiul acestui ideal, care se arată a nu fi decât o fantomă.

După ultima lectură a legendei nordice, m-am prăbușit într-un vis ciudat, corabia figurând o carte în ale cărei pagini se ascunde Graalul, cuvântul pierdut, purtând în el înțelepciunea inaccesibilă oamenilor de rând... Cineva nevăzut îmi dezvăluie taina cărții: Deschisă, își dă la iveală gândurile și sentimentele; închisă, le ascunde... Am terminat de scris prima mea carte și, în vis, încerc să-i deslușesc taina. Aceeași voce mă avertizează: „Creația ta se identifică cu credința eternă în iubire, un ideal pe care spiritul ei încearcă să-l reveleze...” Îl consult pe *leul bibliofor*. Îmi sugerează să consult *bibliotheca*, tezaurul disponibil, rezerva noastră de cunoștințe intelectuale, cultura livrescă. N-o fac. Opera, transfigurată în femeie, îmi stimulează existența – ca orice femeie! –, dar o femeie spirituală, îi aduc flori, ea varsă lacrimi, e opera mea totuși, *prima carte*, o statueta din fildeș, zâmbitoare, dar moartă... Visul mă poartă pe cărări montane, în locurile în care Dochia își paște mieii. Dochia poate reprezenta opera mea, prima mea carte, anticipație a altora ce-mi scormonesc mintea și-mi activează condeiul. Orice carte se dorește scrisă, dar cât sacrificiu pentru a o face!... Și câtă șansă!... Observând că o urmăresc, Dochia sau creația mea, cum vreți s-o luați, s-a ascuns într-o peșteră. Am

urmărit-o... Continui s-o urmăresc... Îmi scapă de fiecare dată. Mi-e greu să cred că urmăresc o fantomă...

*

În dimineața aia cețoasă, îmi veni poftă de fructe proaspete. Mă strecor împreună cu vecinul meu de casă, Haralamb Niță, spre livada babei Dănița, scorpia satului. Că câr, că mâr, felul lui de a fi, Niță acceptă să mă însoțească. În capul grădinii, se află căsuța babei, cu singura fereastră spre livadă. Nici spre drum, nici spre fântâna lui Lache, precum majoritatea bordeielor din mahalaua noastră. A dracului babă!... Sprijinită în coate pe pervazul ferestruicii, veghează ca niciun hoț să nu-i jefuiască livada, la care ține ca la ochii din cap năpârca!... Iar eu am poftă de pere zemoase, Niță de mere și nuci. Cu câte o trăistuță pe umeri, ne târâm prin șanțul îmburuienat spre livadă. În dreptul căsuței, ne trec prin minte gânduri de renunțare. Bătrâna gheboasă se află la locul ei din totdeauna, cu privirile scămoșate direcționate spre livadă. Avurăm noroc. Baba Dănița nu reacționează în niciun fel, semn că o păcălisem. Portița livezii era legată cu lanțuri. Prevăzusem asta. Niță, la inițiativa mea, smulse din gardul șubred două stinghii. În secunda următoare, eram în livadă... Ne punem pe lucru: aplec crengile primului păr ce-mi este în cale, îl jefuiesc de puținele fructe care-mi sunt la îndemână. Zemoase, cum am spus, multe devorate de viespi și albine. Câteva mă amenință, când întind mâna spre cea

mai mare. Las insectele în pace. Se înverșunează înaintea mea, aprige și amenințătoare. Niță bate crengile de jos ale nukului. Nu rămânem prea mult în livadă. Ne strecurăm afară cu traistele pline de fructe. O împuşcătură în apropiere. O cioară se prăbușește peste liziera învecinată. Plonjăm în șanțul cu ierburi și ajungem fără probleme în drumul satului; doi adolescenți onorabili, absolvenți de gimnaziu. Cine să ne bănuiască de furt?... Pe mine, băiatul învățătorului?... Pe Niță, fiul mai mic al popii?... Ciudată e lumea!... Ne oprește la răscruce straja satului. Cel cu pușca. Poartă la cingătoare, ostentativ, două ciori moarte. Le va valorifica pe bani puțini la filiala vânătorească din comună. S-a pornit o campanie aprigă împotriva ciorilor. „Cum v-ați procopsit cu fructele astea?“, ne ia la mișto. Ce să-i răspundem?... Muți, acceptăm să ne ia traistele și să ne lase în pace. Ne mai avertizează: „Data viitoare nu veți mai scăpa atât de ușor. Păi, se poate s-o jefuiți pe mătușă-mea, Dănița!... Derbedeilor!...” Straja satului, nepotul babei Dănița... Ne îndepărtăm sub privirile lui amenințătoare...

*

Noapte de noapte, îmi fac plimbarea pe ulițele satului. Sunt străjer de noapte. Ne-profesionist, adică neangajat cu acte în regulă. Primarul, om de treabă, îmi vâra din când în când, în buzunar, câțiva crăițari pentru o țuică. Îi păstrez pentru zilele libere. Sunt străjerul satului și cum ar veni să miros a băutură?... Singura femeie din

sat de care m-am lipit, Mărioara lui Costel, m-ar batjocori și mi-ar refuza vizitele nocturne. Primul ei bărbat, Costel, a mierlit-o din pricina băuturii. „Nu vreau să te pierd și pe tine, îmi zice. Băutura e apa diavolului, încearcă să-mi vâre în cap. Și diavolul te mână la diavolițele lui, stăpâne pe gârla morii...” N-o cred, dar mă prefac supus, căci altfel mi-ar da un picior unde mă doare mai tare. A mai făcut-o și cu alții. O iubesc și n-o iubesc pe Mărioara prietenului meu Costel, fie-i țărâna ușoară! Mă cheamă la ea, spre primii zori ai dimineții, mănânc un blid cu mămăligă cu lapte și beau o cană cu apă. Nesocotită muiere! Crede că laptele mă întărește iar mămăliga mă ține treaz până dimineată. Aiurea! Mă întind cu ea și n-am niciun spor de la prima sminteală. „Iar ai băut tărie, mă provoacă, nici laptele și nici mămăliga nu-ți mai sunt de folos...” Aiurea! Tare mi-ar prinde bine două-trei păhăruțe de rachiu sau o sticloanță de vin dulce, dar Mărioara lui Costel, bețivanul satului, fie-i țărâna ușoară, nu mă crede. „Bea lapte, nu vreau să te pierd și pe tine!...” O ascult, de dragul ei, ori de dragul meu, beau cât pot făcătura diavolului în zilele în care sunt chemat la slujbă. Zău, altfel aș crăpa cu zile și m-aș întâlni, nevinovat, cu fostul bărbat al Mărioarei, Costel, adormit fără vină în țintirimul satului.

Chestia asta mă frământă noapte de noapte iar când mă trezesc dimineța, realizez că, cu o seară în urmă, petrecusem cu lăutari la cârciumioara ovreiului, până când păgânul ne scosese afară în brânci, amenințându-ne cu jandarmii...

Pe Marioara, au îngropat-o în urmă cu vreo

patru luni, neamurile ei. Într-o noapte, a băut cu flăcăii din sat, în amintirea lui Costel, până au cuprins-o pandaliile și s-a trezit moartă, vorba preotului. De ce o visez noapte de noapte? mă întreb ca prostul. Și când beau și când postesc o zi sau două?...M-a iubit, desigur. Mi-a și spus-o odată: „Țin la tine, omule! Semenii cu Costel al meu, fie-i țărâna ușoară! Și la bune și la rele. Iar, când m-oi duce, vreau să vă am pe amândoi lângă mine, și să bem în cârciumioara din iad până ce se va răci smoala pe noi, cum amenință părintele...” Doamne ferește!... Nu o iau în bătă. Femeia asta îi omul dracului și nu e bine să nu-i iei în seamă când îți vorbește. Iar de când a mierlit-o, ca să n-o mai visez, am hotărât să lucrez în slujba comunității, straja satului. Beau de cu seară o țuică, două și cutreier cât e noaptea de lungă ulițele pustii, luminate de lună.

Uneori, dimineța, mă minunez c-am visat toate astea. Ce-i viața!

Viață de noapte. În vis, apare în trezire. Uneori, mă întreb care-i diferența?... Nicio diferență! îmi răspund.

*

Visez... Orice om visează... Uneori, visele mele mă sperie. Le numesc coșmaruri... Alteori, mă bucură. Le cred speranțe de împlinire într-un viitor apropiat... Oricum ar fi, nu sunt capabil să decelez coșmarul de speranță...

Când i-am mărturisit amicului meu, profesor de psihologie la liceul din cartier, că am coșmaruri

în fiecare noapte, m-a luat în serios: „Sunt două explicații posibile: Citești prea mult sau petreci ore în șir în fața televizorului. Această a doua variantă e cea mai periculoasă; te determină să faci prostiile expuse în media, ori te conduce la nebunie dacă crezi cu adevărat ceea ce se prezintă. Chiar prezentatorii TV te avertizează: ceea ce urmează, vă pot afecta emoțional... Aici, au dreptate: emoțiile prelungite conduc, până la urmă, la coșmarul de care te plângi.” Nu mă îndoiesc că amicul meu, profesor de psihologie la școala din cartier, avea dreptate. Iar dreptatea lui mi s-a confirmat în noaptea următoare... Uf! ce noapte! Ce vis!... M-am trezit de câteva ori, am băut apă rece, am deschis o revistă, m-am întins pe pat, am adormit. Și visul coșmaresc s-a repetat... Iată-l...

Mă aflu în orașul meu, într-un grup de camarazi, nu de prieteni, fiindcă eram înarmați până-n dinți, așteptând apariția inamicului, înarmat până-n dinți... Difereau armele: ei, purtători de pistoale automate, cu siguranță, americane, noi cu niște amărâte de puști Kalașnikov, recuperate de la combatanții căzuți pe front în ultimul război mondial. Acum, ne aflăm în cel de al treilea, ni s-a spus, și urma să murim. Eram înarmați până-n dinți, dar nu vedeam inamicul, în schimb inamicul ne vedea pe noi. Așa ne-a spus comandantul, un militar experimentat, convins că nu mai aveam scăpare din încercuirea în care ajunsese. Mă gândeam: eram încercuiți, dar nu vedeam inamicul, cum dracul sesizase comandantul nostru că eram încercuiți! Militarul de rând nu pune întrebări superiorului și nici n-am făcut-o, iar în

mintea noastră stăruia doar ideea că ne aflăm la mijloc și urma să murim...

Era o după-amiază de toamnă, cerul albastru, hașurat de săgețile albe ale tunetului, mulți dintre noi ne doream să fim lichidați de vrăjmășia naturii, nu de gloanțele americane ale inamicilor, necunoscută pentru noi. Iar când cerul s-a limpezit, am înțeles că numai din partea oamenilor-inamici, cum ar veni, ne va veni pieirea... Și abia atunci am încercat să-mi imaginez cum voi muri...

Ce ciudat!... Fel de fel de gânduri ne treceau prin minte... Împușcat de la distanță?... Mă aflam în spatele unui zid, întâmplător mă aflam acolo și zidul mă incomoda. Preferam să mor împușcat, fără să realizez acest lucru, decât tăiat în bucăți, spânzurat sau alte atrocități, ce le vor trece inamicilor noștri prin cap. Între timp, aceștia și-au arătat fața, am ridicat brațele-n sus, m-am predat. Un licăr de speranță exista. Când unul dintre ei s-a apropiat de mine, privindu-mă ca pe un om mort deja, am țipat, m-am trezit. Un coșmar ca altele, în nopțile precedente... M-am ridicat în capul oaselor, am realizat că uitasem televizorul deschis. Am urmărit emisiunea buimac. Aceleași evenimente despre războiul din Ucraina... Am zâmbit, sceptic: Nu, nu din Ucraina... Intervenise, între timp, conflictul din Israel... Și eram curios cum va evolua... Indiferent că se va repercuta în conștiința mea în nopțile următoare... Cum m-a avertizat deja amicul meu, profesor de filosofie, în școala din cartier...

Devenisem un oncolog renumit. Numele meu depășise granițele orașului în care profesam, ale regiunii și, după cel de-al doilea deceniu de activitate, conferențiam în marile capitale ale Europei. Dr. Vâlceanu... Ce șansă! Părinții, frații, rudele erau mândre de mine. Și mama... Dar mama... Mama avea o nemulțumire față de mine și nu ezita să mi-o mărturisească: „Băiete, știința ta ține de muncă, dar și de hotărârea lui Dumnezeu în ceea ce privește harul tău. Întoarce-te către El!...” De ani buni, mă contraziceam cu mama în această privință. Succesul meu mi se datora în totalitate. Nici părinților, nici profesorilor care mă doriseră un intelectual ca oricare altul – credeam – și cu atât mai puțin unei voințe divine, pe care n-o recunoșteam. Mama, o femeie religioasă, credea altfel, dar puțin îmi păsa...

Am adormit, în sfârșit, după o controversă prelungită cu mama, într-o seară ca oricare alta... Și ce a urmat... Primisem un premiu într-un oraș european de prestigiu și, evident, m-am hotărât să-l onorez. Am urcat în avionul destinat, cu gânduri trufașe: cum mă voi prezenta înaintea colegilor europeni... Neșansă teribilă! La o oră după decolare, a avut loc o aterizare forțată pe cel mai apropiat aeroport. Pană de avion?...Ce să fac?... Am închiriat o mașină și mi-am continuat drumul. Speram să ajung la destinație în orice condiții!...

Dar, ghinion!... La scurt timp după ce am plecat, vremea s-a înrăutățit și a început furtuna. Din cauza ploii abundente, am pornit într-o altă direcție, la întâmplare. După două ore de condus, mi-am dat seama că m-am rătăcit. Disperat, am

ieșit în ploaie și am scrutat orizontul. În apropiere, am observat o casă mică. M-am îndreptat într-acolo. Am bătut în ușă. Mi-a deschis o femeie. I-am explicat ce mi se întâmplase și femeia mi-a spus că pot intra și să aștept acolo până se îndreaptă vremea. I-am trecut pragul... Încăperea era sărăcăcioasă, dar curată și caldă. Gazda mi-a oferit o cană cu ceai fierbinte și a spus că merge să-și continue rugăciunea începută la venirea mea. Inconștient, i-am mărturisit că nu cred într-o viață spirituală, ci numai în aceea în care obții totul prin muncă. Femeia a început să plângă și mi-a mărturisit că munca nu i-a adus nimic bun în viață, în afară de nașterea copilului care, acum, zace bolnav în pătuțul lui. Stând la masă și bând ceai, o priveam pe femeie în lumina slabă a lumânărilor, în timp ce se ruga lângă pătuțul micuțului. N-am intervenit, dar, când a încetat să se roage, orgoliul meu de om de știință m-a îndemnat să pun aceeași întrebare pe care o repetam acasă în confruntarea cu mama: „Ce vrei mai exact de la Dumnezeu? Chiar crezi că Dumnezeu îți va auzi vreodată rugăciunile?” Femeia a zâmbit trist și a spus: „Copilul din pătuț este fiul meu care suferă de o boală rară, necunoscută, spun medicii. Există un singur medic, se numește Vâlceanu, care îl poate vindeca, dar nu am bani. În afară de asta, doctorul Vâlceanu locuiește într-un alt oraș. Dumnezeu încă nu mi-a răspuns rugăciunii, dar știu că El mă va ajuta și nimic nu-mi va distruge credința...” Nu mi-am deconspirat identitatea... M-am apropiat de copil, l-am examinat. Suferea de o boală grea, dar nu de nevindecat. Din fericire, o studiasem